

gamle. Jeg er ikke i Stand til at bedømme disse Anklagers Værd, men jeg vil dog sige, at det ærede Medlem har en ikke ringe Forpligtelse til at tage derud og se, hvordan Livet leves den Dag i Dag. Jeg er ganske sikker paa, at havde det ærede Medlem været derude, vilde han have faaet det samme Indtryk af Arbejdet som det, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Gaar gav saa klart og smukt et Udtryk, og som alle vi, der var derude, fik. Det, jeg i denne Forbindelse stærkest bebrejder det ærede Medlem fra Aarhus, er, at han samtidig med at indrømme, at der i Øjeblikket i Spidsen for Opdragelsesanstalten staar en Mand, som han selv har den største Tillid til og Respekt for, og som gennem mange Aars Arbejde har vist ualmindelige Evner netop paa det Omraade, hvorom Talen her er, retter sine voldsomme Angreb mod Anstalten og kræver nedsat en Kommission til at undersøge Forholdene. Lad dog den Mand have Lov til at arbejde i Ro, og lad os saa se, hvad der kommer ud af hans Arbejde. Det vilde dog være ganske uforvarligt, om vi paa et Tidspunkt som dette krævede nedsat en Kommission til at undersøge Forholdene derude, og jeg synes, at det ærede Medlem selv maa indrømme dette. Det ærede Medlem har Tillid til Manden og tror, at han har særlige Evner — men lad ham saa dog ogsaa faa Ro til at udnytte disse Evner og gennemføre de Reformers, som han anser for nødvendige.

Sabroe: Den ærede sidste Taler (Povlsen) udtalte sig rosende om mit Hjertelag, men samtidig udtalte han, baade paa egne og andres Vegne, en Beklagelse over den Mangel paa kritisk Sans, som skulde være hos mig. Det er Udtalelser, som han ved i dette Øjeblik falder paa rette Sted, og som bliver optaget paa rette Maade. Jeg har her i Salen de Gange, jeg har beskæftiget mig med Børnesager, dokumenteret mine Udtalelser, og Breve af samme Slags som det, det ærede Medlem læste op, har jeg faaet mange af. Jeg har altid søgt til Aastedet for at skaffe mig Kundskab om, hvorvidt det, der blev sagt mig, var paa-lideligt eller ej. I øvrigt vil jeg i Anledning af det ærede Medlems kritiske Bemærkninger til mig blot sige, at da det ærede Medlem en Gang her i Salen fremdrog Forholdene paa nogle Opdragelsesanstalter, udtalte Overinspektøren — uden at jeg i øvrigt vil indrømme Berettigelsen deraf — at noget mere horribelt og overfladisk i Retning af Kritik end det, det ærede Med-

lem havde fremført ved den Lejlighed, havde han aldrig hørt. Det sete afhænger af Øjnene, der ser. Jeg kræver en Kommission, et Udvalg, fordi vi maa have Forholdene ved Anstalten tilrettelagt baade i administrativ Henseende og med Hensyn til selve den pædagogiske Behandling af Børnene. Og Forstanderen er selv bedst tjent dermed. Det er Bestyrelsen, der raader og regerer i dette Øjeblik og i væsentlig Grad ogsaa i Fremtiden vil raade, og det er en Undersøgelse af denne Bestyrelses Administration før og nu, som jeg ønsker iværksat, og modsætter man sig den, maa man finde sig i, at Uroen bliver ved — saa hører den aldrig op.

K. M. Klausen: De to Dages Forhandlinger synes at have vist, at Forespørgselen har været berettiget, at der er Forhold paa Jægerspris, som fortjener Kritik, og at der er Forhold, som maa oplyses og lægges klart for Dagen. Jeg vil haabe, at denne Forhandling maa føre til praktiske Resultater. I hvilken Retning, jeg kunde ønske disse praktiske Resultater, har jeg allerede i Gaar i Hovedtrækkene udtalt mig om. For det første mener jeg, at der bør stræbes hen til en Ændring af Fundatsen. Man bør se at komme bort fra, at Anstalten er et Opdrageshjem alene for vordende Tjenestepiger. Det er urimeligt, allerede naar Børnene er i to Aars Alderen, at bestemme, at de skal opdrages til at være Tjenestepiger. Det er, som om man endnu levede under det gamle Kastevæsen, hvor Børnene gik ind i den og den bestemte Stand. Dernæst bør der indføres en tidssvarende Undervisningsplan, der i hvert Fald staar Maal med den, der gælder for Kommuneskolen i København. Endvidere kunde jeg ønske, at Fundatsen blev ændret saaledes, at ogsaa Drengene kunde opdrages paa de Jægerspris'ske Børnehjem, og at man stræbte hen imod at faa Hjem, der var ledede af Ægtepar og ikke, saaledes som nu, af ugifte Kvinder, og navnlig mod at faa lignende Hjem som den Landbrugskoloni, der nu er paa Skovridergaarden.

Dernæst kunde jeg ønske en anden Sættelse af Bestyrelsen. Det er en antikveret og højst uheldig Form, at Bestyrelsen kan supplere sig fra Slægt til Slægt. Og navnlig vilde jeg anse det for særdeles heldigt, om ogsaa Kvinder kunde faa Sæde i Bestyrelsen. Endvidere mener jeg, at denne Anstalt med de store rige Midler ogsaa burde have Lov til at hjælpe Børnene senere hen, naar de har Evner og Lyst til at gaa over i andre Livsstillinger end netop det at være